

Kotiček gospoda Doropoljskega.

Dragi moji!

To je moje prvo pismo v novem letu. Želim vam mnogo sreče in veliko veselih in zadovoljnih dni! Prepričan sem, da tudi vi menite vse to želite. Danes, ko vam to pišem, imamo šele 12. januarja. Prvo „Zvončkov“ številko, kjer vas vabim, da mi pišete, ste prejeli šele pred nekaj dnevi. Z veseljem vam naznanjam, da sem že dobil nekaj pisemc, ki jih priobčujem spodaj. — Prepričan sem, da je več pisemc že na poti, toda ne morem čakati nanje, zakaj stavci, ki stavijo žrke za „Zvonček“, hočejo imeti rokopise o pravem času, da morejo list dotiskati do 1. dne prihodnjega meseca. Tisti moji mladi prijateljski, ki so mi pisali, pa še ne dobe svojega pisma v tej številki, naj ne bodo preveč žalostni. Njihova pisma s svojim odgovorom vred priobčim v prihodnji številki. — Le hitro torej pero v roke, pa pridno mi pišite. Čimprej dobim jaz pismo v roke, temprej dobite tudi vi odgovor.

In sedaj začnimo s pismi!

*

Dragi gosp. Doropoljski!

Špicpartel*) je na Miklavžev večer iz stola padel, da so se otroci tako smejali. Enemu dečku je pa slabo postalo, tako se je ustrašil. Pa so drugi rekli, da ga bo zdaj hudobec vzel. Jaz sem se že na ladji peljal po morju. Videl sem ribe, pa tudi, kako so jih lovili.

Špan Tonček,
učencem II. razreda v Slov. Bistrici.

Odgovor:

Ljubi Tonček!

To Tvoje pismence je prvo in me je tembolj razveselilo, ker si na drugi strani lista narisal tudi ladjo, s kakršno si se peljal po morju. V morju si narisal tudi več rib in ribic. Pa kako si prišel na ladjo, saj v Slovenski Bistrici nimate morja? — Tvoja ladja ima tri jadrnike, in na vsakem vihra belomodro-rdeča zastava. — Pa tudi veš, kaj pomeni taka zastava? — Nadalje ima Tvoja ladja tudi tri velike dimnike, ki se iz njih vali gost, rjav dim. Ta ladja je torej parnik. Pa je imela tudi tri dimnike tista, ki si se peljal z njo? Pa sidro vidim tudi na velikem parniku. Ali veš, čemu je sidro? — K velikemu parniku je privezan čolnič-k? Čemu naj služi ta? Na vsako stran velikega parnika si narisal še dve ladji. Ena ima dva jadrnika in samo en dimnik. To je mali parnik. Druga nima dimnika, zato pa prav velika jadra. To je jadrnica. Nekdaj so se vozili samo s takimi. Toda krmila nisem zapazil pri nobeni ladji. Ali veš, kaj je krmilo? Ena riba je podobna kači. Veš li, kako jo ime-

nujemo? Največja riba ima pa dolg, raven kljun, čemu ji služi ta? — Ribe imajo tudi plavute; seveda, sicer ne bi mogle plavati. Z njimi veslajo. Pa tudi veš, čemu služi ribam rep? — S čim se pa hranijo ribe? — Vidiš, ljubi Tonček, tukaj imaš sedaj mnogo vprašanj. Tista, ki ne boš znal sam nanje odgovoriti, Ti pojasnim jaz. — Le kmalu mi zopet piši! — Pa še nekaj! Pišeš mi, da je hudobec padel iz stola. Kako pa? Ali ni sedel na stolu? Saj vendar ni bil v stolu, da pišeš, da je padel iz stola. — Pomisli malo, kako je treba tu pisati, da bo dobro! — Sicer sem pa s Tvojim pismom zadovoljen, zlasti ker vidim, da si ga pisal sam. Pa nariši mi še kaj!

*

Dragi nam gospod Doropoljski!

Željno smo pričakovale nam tako jako priljubljenega „Zvončka“. Slednjič nam ga je vendar prinesel postrešček. Najbolj nas je razveselil Vaš kotiček, v katerem ste se izjavili kot iskren prijatelj slovenske mladine in da se želite pogovarjati z nami. — Tisočkratna zahvala Vam bodi! Jako smo Vam hvaležne, dragi gospod! Obljublamo Vam, da Vam bomo zvesto dopisovale ter Vas prosimo, da nam blagovoliite tudi odgovoriti. Prosimo Vas, napišite svoje pravo ime v prihodnjem „Zvončku“! Veste, jako smo radovedne in to tembolj, ker je ena izmed nas Idrjičanka. Ker smo učenke, nas bo jako veselilo, če nam naznanite, kje ste hodili v šolo? Me hodimo v Ljubljani: Albina iz Idrije, Metka iz Bohinjske Bistrice in Ivanka iz Postojne. — Sedaj pa je že čas, da začnemo s pripovedovanjem. Veste, človek najrajši govori o tem, kar mu je najljubše in najdražje. Gotovo nam ne zamerite, če Vam kar odkritosrečno povemo, da smo se jako veselile minulih počitnic. Ni nam treba poudarjati, kako nam je bilo pri srcu, ko smo prestopile domači prag ter pozdravile drage svoje. Vedele smo svojim dragim mnogo povedati. Jeziček je prav dobro izvrševal svojo nalogo. Imele smo tudi mnogo dela. Najljubše opravilo pa so bile jaslice. Hitro, da, prehitro je mineval čas. Približal se je Sveti večer — najlepši večer. Angel miru je razprostrl svoja krila črez zemljo. Lučce ob jaslicah so gorele in prepevale so se vesele božičnice. Slednjič so se oglasili tudi zvonovi ter vabili ljudi k polnočnici. Bilo je, kakor bi krlitaci prepevali nad betlehemskim hlevčkom: „Gloria in excelsis Deo!“ Odsli smo torej k polnočnici. Jaz v Postojni in Albina v Idriji sva srečno prišli tja. Pri Metki pa je bilo nekoliko drugače. Ker je bila pot predolga, so upregli rajši konjička, sedli, veselo se smeje in dobro zaviti, v sani, ki so zdrčale v tiho noč. Bilo jih je šest: Francka, Metka, Vinko, Francel, dekla in hlapec. Niso se dolgo peljali, kar

*) Hudobec.

se obrnejo sani. Zvrnili so se kar eden na drugega kakor snopi. K sreči, da so padli v mehki sneg. Toda kakor hitro so padli, tako in še hitreje so bili na nogah. Le Metka je ostala v snegu. Ni mogla niti vstati niti izpregovoriti, le smejala se je. Drugi so se prestrašili, misleč, da se je poneseččila. Ko so pa spoznali, da ni nič luđega, so se zopet spravili na sani, in smeja ni bilo ne konca ne kraja. — Oprostite, dragi gospod, da smo take klepetulje, saj ste rekli, da smemo pisati, kar in kolikor hočemo. Zagotavljam Vam, da bomo v „Zvončku“ prav posebno iskale Vašega odgovora. Ne odrečite nam torej naše prošnje ter se oglasite iz svojega kottička, zakaj že željno čakamo Vašega odgovora. Končno Vas prosimo, oprostite našim napakam ter nas blagovofite časih opomniti na to ali ono.

Nbroj pozdravčkov Vam pošiljajo

Albina, Metka in Ivanka.

Odgovor:

Trolista deteljica! Tako sem vzkliknil, ko sem prebral to pismo. Albina, Metka in Ivanka, ali pa tudi umete primeru s trolisto deteljico? Kakor je troje listov združenih v lepo, zeleno celoto, v prijazno deteljico, tako se naj vaša trojica vedno družu v toplem, zvestem prijateljstvu! Čim starejši prihaja človek, tembolj ve ceniti vrednost iskrenega prijateljstva. Prijateljstvo, sklenjeno v mladosti, je človeku mnogokrat edina opora v boju življenja. Trolista deteljica vam bodi simbol (znamenje, podoba) stalnega prijateljstva. — Vaše pismo me je razveselilo, ker je odkritosrčno. In odkritosrčnost je lepa čednost. Nekoliko gostobesedno je pač, pa saj same priznavate, da ste „take klepetulje“. In priznanje lastnih napak je prva pot k poboljšanju. Toda jaz razumem vašo zgovornost. Lepo je bilo o Božiču doma, in človek ne more nikoli z besedo dovolj opisati tega, kar čuti v srcu. Govori in govori — pa še ne pove vsega. Srce je skrivnostno morje, pravi pesnik. Kaj, rade bi vedele moje pravo ime? E, kako ste radovedne! Zakaj pa same ne poveste polnih svojih imen? Koliko je Albin, Metk in Ivank! Od drugega bi rade, česar ne marate same! To se pravi: merite z dvojno mero! Sklenil sem, da se ne izdam, zato mi oprostite, da ostane moje pravo ime tajno. Bodi in te pravo ali izmišljeno, glavno je, da si ohranimo ime čisto in neomadeževano! To velja tudi vam! — V šolo sem hodil tja, kjer so me učili branja in pisanja ter drugih znanosti in spretnosti, največ sem se pozneje naučil sam iz knjig in življenja, zakaj življenje je najboljša šola! Vidim, da se pridno učite *slovenščine*, sladke svoje matere govornice: vaše pismo je pisano pravilno. Nekaj malenkosti sem popravil sam. Te popravke spoznate, ako primerjate natisnjeno pismo z onim, ki ga še hranite doma. Opozarjam vas še na to-le: Enkrat pišete, da so sedli v sani, drugič, da so se spravili na sani. Zapomnite si, da pra-

vimo: Zagotavljam Vas, ne pa: Zagotavljam Vam, in da pišemo *končno* (konec — konca), ne pa *konečno*. Sicer pa tudi od moje strani: Nbroj pozdravčkov!

*

Draga Dija!

Jakec že zna nemško in italijansko že tudi malo. Jakec bi rad imel novo vojaško kapo. Kaj pa delajo zajčki? Pozdrav Ničici, Pečki, Ruši, Mileni in Deši!

Tvoj brat Tonček.

Odgovor:

Kdo pa je ta Tonček? Poznam jako veliko Tončkov, pa ne vem, kateri mi je poslal to pismo. — Da pa moremo ločiti enega Tončka, Francka, Nacka itd. od drugega, ima vsak človek dve imeni, namreč krstno ime in priimek. Priimek si pa pozabil pripisati ali si pa mislil: moja sestra Dija bo že vedela, da sem ji pisal jaz. — Kaj pa, če je več Dij in če ima vsaka brata z imenom Tonček? Tedaj pa ne moremo vedeti, kateri Dij pišeš, in katera Dija Ti naj odgovori. — Zdaj vidiš, kako potreben je priimek. — Pa ko bi vsaj povedal, kje si doma! — To bi bilo že nekaj. Tedaj bi že lahko malo sklepal, kateri Tonček je pisal in kateri Dij je namenjeno pismo. — Zapomni si torej, ljubi Tonček Nepoznancek, kar Ti sedaj povem: Da natanko vemo, kdo piše in komu je pismo namenjeno, moramo najprej pismo nasloviti, t. j. napisati ime, priimek in kraj, kjer biva tisti, komur je pismo namenjeno. Koncem pisma napišemo ime in priimek tistega, ki piše pismo. Pa še na nekaj ne smemo pozabiti. Na koncu pisma dostavimo še kraj, dan, mesec in leto, kjer in kdaj smo pisali pismo. Temu pravimo: datum. — Če pa hočemo, da je pismo popolnoma natančno, dostavimo še, kaj je ali kakšen opravke ima tista oseba, ki ji je pismo namenjeno, in tista oseba, ki je pisala pismo. — No, upam, da se za sedaj oglasi prava Dija. — Kdo pa je Jakec? Menda Tvoj bratec. Zakaj pa sam ne piše Dij za novo vojaško čepico? — Menda se ne hodi v šolo. Siromadek! Nemara je še premajhen. Gotovo bi rad sam pisal Dij, pa ne zna. Ti pa že znaš, ker hodiš v šolo. — Vidiš, koliko je vredna šola! Razen staršem si šoli in učitelju dolžan največ hvale. — Sicer pa praviš, da zna Jakec že tudi nemško in malo italijansko, torej kar troje jezikov! Kaj šele bo, kadar bo velik! Da, res je lepo, ako zna človek več jezikov; čim več, tem bolje! Toda en jezik nam mora biti najljubši, najdražji izmed vseh, pa če bi znali vse jezike vsega sveta. Ali tudi veš, kateri jezik je ta? — Le piši mi, potem Ti povem, kaj sem nekđaj doživel, ko sem se peljal po železnici. Kdo so pa tiste deklice s tako lepimi slovenskimi imeni? Gotovo Ti tudi one odzdravijo.

*

Na druga pisma odgovori gospod Doropljski prihodnjic.